

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop, er selvfølgelig, at hr. Brixtofte ikke mener, jeg har læst forslaget. Naturligvis har jeg læst forslaget, jeg har endda studeret det temmelig grundigt, og det er måske også derfor, jeg kan forstå, hvad det handler om. Når hr. Brixtofte kan stå heroppe og sige, at det blot handler om en form for omfordeling, må jeg da spørge: ja men hvordan kan der så komme en offentlig besparelse ud af det på 110 mill. kr.?

En anden ting, jeg også vil sige, når jeg nu er kommet herop, er, at nu har man herinde fra ført en grov indkomstpolitik lige siden 1975, og det sidste skud på stammen – det er godt nok ikke venstres skyld, for det var jo ikke hårdt nok – er, at man har taget 5.000 kr. årligt fra folk ved, at man nu har stjålet alle dyrtidsportionerne. Nu kommer man så her med et forslag, som yderligere vil belaste mange af dem, som er blevet ramt ved at miste 5.000 kr., fordi man har taget dyrtidsportionerne. Jeg synes, dette forslag er socialt, og jeg kan ikke forstå, at man har været så venlig over for det. Men det vil jo også nok vise sig, hvor meget den venlighed kommer til at betyde.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg synes, det er en interessant diskussion, man har om dyrtidsportioner. Sådan som jeg oplever den, vokser de i øjeblikket fra dag til dag, og det kan da være meget rart, hvis man på et tidspunkt får dem udbetalt igen.

Men til hr. Brixtofte vil jeg i øvrigt sige, at jeg har ikke noget imod, at man tager – det var ikke det, jeg ville sige i hvert fald – enkeltforslag ud. Man skal blot, når man behandler enkeltforslagene, holde sig den overordnede målsætning for øje og så spørge sig selv, om vi nu opnår det, vi vil. Jeg synes, der er nogle ting, som vi ikke vil opnå med venstres forslag, og jeg synes også, vi burde diskutere, hvordan enigheden eller uenigheden lå med hensyn til den overordnede målsætning.

Nu skal man vel ikke på dette tidspunkt, en fredag eftermiddag, gøre diskussionen meget længere, men jeg vil blot lige sige, at selvfølgelig er der forskel på, om man er en toindkomstfamilie eller man er én hjemmearbejdende og én udearbejdende. Sådan har det jo alle dage været. En af grundene til, at

begge parter arbejdede, var jo også, at man ville skabe den forskel. Så det er der i og for sig ikke noget nyt i. Men jeg synes, at hr. Brixtofte bruger det på en underlig omvendt måde, for det, der er det interessante, er jo, at hvis der er en toindkomstfamilie, mærker den alvorligt indtægtsnedgangen, i det øjeblik der kommer børn, hvorimod den familie, hvor der har været én udearbejdende og én hjemmearbejdende, ikke i nær så høj grad mærker økonomisk set, at man får børn. Det tror jeg godt man kan tage et rundspørge om til adskillige familier. Så vil man sige, at det kunne man virkelig mærke, og det er ganske klart, for i det øjeblik der er to, der arbejder ude, kommer der, hvis ikke lige præcis man ligger under fripladsgrænserne, ganske alvorlige – jeg siger ikke, at de er uberettigede eller noget som helst – udgifter i forbindelse med at få børnene passet i den tid, hvor man i øvrigt passer sit arbejde. Det afgørende i hele denne diskussion er derfor ikke så meget spørgsmålet, om det er en toindkomstfamilie eller det er én udearbejdende og én hjemmearbejdende, men det er: hvad skal være det private, og hvad skal være det offentlige ansvar, når det drejer sig om børnene? Det er det, vi skal finde frem til.

Brixtofte (V):

Jeg har kun en enkelt bemærkning, og det er til fru Lilli Gyldenkilde. Jeg vil allerførst sige, at jeg er selvfølgelig tilfreds med, at SF er imod vores forslag, men dernæst vil jeg sige, at jeg havde håbet, at fru Lilli Gyldenkilde ikke havde læst det igennem, hvilket jo kunne have forklaret, at hun var nået frem til den konklusion, hun er nået frem til. Da hun nu desværre har læst det igennem og alligevel ikke har forstået, hvad det drejer sig om, vil jeg lige gøre opmærksom på, at det, at man lægger om, skal ses i en større sammenhæng, nemlig i den sammenhæng, som jeg har nævnt flere gange, at netop for aldersgruppen 0-2 år vil der være tale om en forhøjelse af børnetilskuddene ifølge vores forslag, og det betyder, at man giver mere til den aldersgruppe. At man så inden for den aldersgruppe laver en omfordeling, så man giver dem, der har de lavere indtægter, noget mere, ved at man forhøjer fripladsgrænserne, og så til gengæld forøger forældrebetalingen for dem, der har de højeste indtægter, synes